Posłuchaj

()

Summ. theol. III q. 83 a. 3

CZY TEN SAKRAMENT NALEŻY CELEBROWAĆ W ŚWIĄTYNI, KORZYSTAJĄC Z NACZYŃ ŚWIĘTYCH?

Ad 4. Ponieważ konsekracja ołtarza uprzytamnia nam świętość Chrystusa, a konsekracja świątyni – świętość całego Kościoła, jest rzeczą jak najbardziej słuszną urządzanie uroczystych obchodów na pamiątkę ich konsekracji. Toteż uroczystości z tym związane trwają osiem dni, aby uzmysłowić uszczęśliwiające Zmartwychwstanie Chrystusa i członków Kościoła. I konsekracja kościoła oraz ołtarza nie jest dziełem czysto ludzkim, tkwi w niej moc ducha. Toteż czytamy tamże (Fr. 1, 1298): „Należy co roku urządzać uroczyste obchody dedykacji kościołów[12]. O tym zaś, że uroczystości związane z rocznicą poświęcenia świątyni mają trwać osiem dni, dowiesz się z III Księgi Królewskiej” (1 Krl 8,66).

Komentarz: Zatem w czasach św. Tomasza poświęcenie kościoła obchodzono oktawą, gdyż doświadczano tego, że miejsce to daje świętość i jest prawdziwym przybytkiem Boga.

> Ad 5. Jak czytamy w prawie kościelnym (Fr 1, 1302), „ołtarzy nie wykonanych z kamienia nie konsekruje się przez namaszczenie krzyżmem”. Zarządzenie słuszne ze względu na funkcję znaczeniową omawianego sakramentu, ołtarz bowiem oznacza Chrystusa, zgodnie ze słowami Apostoła (1 Kor 10,4): „a skalą był Chrystus”, a także w związku z tym, że Ciało Chrystusa spoczęło w grobie z kamienia. Upraszcza to również korzystanie z sakramentu Eucharystii. Kamień jest materiałem trwałym i łatwo dostępnym. W czasach Starego Prawa nie było to konieczne, tam wzniesiono ołtarz tylko w jednym miejscu. Polecenie zaś budowania ołtarza z ziemi lub kamieni nie ciosanych miało zapobiec bałwochwalstwu[13].

Komentarz: Zatem bywały również ołtarze z innych materiałów, ale tych nie godziło się poświęcić.

> Ad 6. Jak czytamy dalej (Fr. 1, 1305), „niegdyś kapłani posługiwali się kielichami nie ze złota, lecz z drzewa. Papież Zefiryn zarządził, by msza św. była odprawiana przy użyciu pateny szklanej, wreszcie Urban sporządza wszystko ze srebra”. Później zostało zdecydowane (Fr 1, 1306), że kielich Pański z pateną ma być zrobiony ze złota bądź ze srebra, a w ostateczności powinno się mieć kielich z cyny. Nie należy go robić z miedzi ani z mosiądzu, bo te pod

wpływem wina śniedzieją, a także powodują wymioty. Niech zaś nikt się nie waży odprawiać mszy św. używając kielicha szklanego lub drewnianego”. Kielich drewniany jest bowiem porowaty i pozostawałaby w nim konsekrowana Krew; szklany zaś jest kruchy i narażony na stłuczenie. To samo niebezpieczeństwo groziłoby kamiennemu. Toteż ze względu na cześć dla sakramentu, zarządzono sporządzanie kielicha z tworzyw wyżej wskazanych.

Komentarz: Tworzywo kielicha i pateny ewoluowały, ale z przyczyn godności kultu i praktycznych dosyć wcześnie zdecydowano się na złoto lub srebro.

Ad 7. Sakrament Eucharystii Kościół ujął w ramy uwypuklające Mękę Chrystusa, tam gdzie to możliwe bez narażania sakramentu na szwank. Ciału Chrystusa spoczywającemu na korporale[14] nie grozi to niebezpieczeństwo w takim stopniu, jak Krwi w kielichu. Toteż choć nie sporządza się kielicha z kamienia, korporał jest sporządzany z lnianego płótna, bo w takie płótno owinięto Chrystusowe Ciało M. W liście papieża Sylwestra, cytowanym w tymże Dekrecie (Fr. 1, 1306), czytamy: „Po naradzie ze wszystkimi postanowiliśmy, by nikt nie ważył się odprawiać Mszy św., ofiary ołtarza, na jedwabnej lub kolorowej tkaninie, lecz tylko na czystym kawałku płótna lnianego, poświęconym przez biskupa, tak bowiem pogrzebano Ciało Chrystusa, owinąwszy je w czyste, lniane prześcieradło”. Lniane płótno nadaje się również i dlatego, że jego czystość oznacza czyste sumienie, wysiłek zaś włożony w sporządzenie takiego płótna oznacza Mękę Chrystusa.

Komentarz: Piękna symbolika lnu. Do Soboru przepis liturgiczny stanowił o trzech lnianych obrusach na ołtarzu, obecnie wystarcza jeden.

> Ad 8. Dysponowanie sakramentami należy do sług Kościoła, lecz konsekracja eucharystyczna jest dziełem samego Boga. Więc słudzy Kościoła nie mogą decydować o formie konsekracji, a jedynie o sposobie korzystania z sakramentu i celebrowania mszy św. Toteż jeśli kapłan wygłosił słowa konsekracji nad właściwą materią, mając intencję konsekrowania, a pominie wyżej wspomniane przedmioty, mianowicie: kościół i ołtarz, konsekrowany kielich i korporał oraz pozostałe rzeczy, przewidziane postanowieniami Kościoła, to w samej rzeczy konsekruje Ciało Chrystusa nie stosując się wszakże do liturgicznych przepisów Kościoła popełnia grzech ciężki.

Komentarz: Więc niestosowanie się do przepisów liturgicznych Kościoła stanowi grzech ciężki, stąd przyjąć trzeba, że cały Novus Ordo jest materialnym grzechem ciężkim, który przez lekceważenie rubryk Novus Ordo staje się również formalnie ciężkim.

---

[12] {Dedykacja kościoła. Termin techniczny, który może oznaczać: 1) akt poświęcenia jakiegoś kościoła, 2) uroczystość liturgiczną, połączoną z tym poświęceniem, 3) rocznicę, czyli święto doroczne tego poświęcenia (EK IV s. 96).}

[13] {Obecnie Kościół nie przywiązuje takiej wagi do materialnego wystroju miejsca sprawowania ofiary eucharystycznej. Obserwujemy szereg eksperymentów w tej dziedzinie. Chodzi głównie o skoncentrowanie uwagi uczestników nabożeństwa na akcji danej chwili. We mszy św. są dwa takie punkty: stół słowa Bożego i ołtarz. Niekiedy odprawia się mszę św. na stole przykrytym.}

[14] {Korporał – kawałek płótna, na którym w czasie ofiary eucharystycznej leży chleb przygotowany do konsekracji i stoi kielich z winem. Szereg przepisów liturgicznych, określających wymagane elementy szat i kościelnej bielizny używanej przy sprawowaniu sakramentów, w ciągu wieków ulegało zmianom. Ostatnia reforma liturgiczna przewiduje możliwość daleko posuniętych przystosowań w tej dziedzinie (31 II ss. 111, 114; Institutio Generalis Missalis Romani z r. 1969, punkt 287 i 288; Wiadomości Diecezjalne Lubelskie 44/1970/11 s. 244).}

Jak podobał Ci się ten wpis?

Kliknij na gwiazdkę, by go ocenić!

Oceń

Średnia ocena / 5. Policzone głosy:

Jeszcze bez oceny. Bądź pierwszy!

Jeśli podobał Ci się ten wpis ...

Obserwuj nas na mediach społecznościowych!

Related